

Arrest

nr. 267 550 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjjiitische Arabier afkomstig uit Ahwaz en bent u Iraans staatsburger. Op een bepaald moment begon u een relatie met een zekere S. (...), met wie u meer dan twee jaar samen was. In 1391 (Iraanse kalender, stemt overeen met 2012/2013 in de Gregoriaanse kalender) werd u tijdens een feest opgepakt door de politie waarna u in de Sepidargevangenis belandde. In de gevangenis werd u zeer slecht behandeld en gefolterd. Na een drietal weken werd u door de revolutionaire rechtbank veroordeeld tot een jaar celstraf. Uiteindelijk kwam u na negen maanden vrij. Een jaar later moest u uw legerdienst doen. Gedurende eenentwintig maanden deed u uw legerdienst bij

de Nirouye Entezami (reguliere politie) in Shiraz. Tijdens uw legerdienst kwamen de ouders van S. (...) jullie relatie te weten. Ze achterhaalden uw telefoonnummer en belden u verschillende keren op met verschillende telefoonnummers. U was bang dat ze u wilden vermoorden. Tijdens uw legerdienst maakte u kennis met D. A. (...) en N. K. (...). U vertelde hen over uw detentie even voor uw legerdienst en ze vertrouwden u toe dat ze actie voerden tegen de Iraanse autoriteiten. D. (...) had een gsm waarmee hij in contact stond met een Arabische verzetsgroep. U besloot deel te nemen aan hun activiteiten. Tijdens jullie nachtelijke rondes in Shiraz hingen jullie posters op van shah Reza Pahlavi om het volk aan te sporen om in opstand komen tegen het Iraans regime. U had deze activiteiten gedurende vijf maanden tot D. A. (...) besliste dat jullie ermee moesten stoppen. U werd nooit betrapt door de autoriteiten en zwaaide veilig en wel af. Uw vader, een belangrijke sjeik die vaak in Koeweit was en in die hoedanigheid door de autoriteiten in het oog werd gehouden, wist van uw activiteiten en besloot dat het beter was dat u na uw legerdienst het land verliet. Hij vermoedde immers dat u uw activiteiten zou voortzetten waardoor u in de problemen zou kunnen komen. Samen met uw broer H. (...) verliet u Iran op legale wijze in 2015. U vloog van Ahwaz naar Teheran en vervolgens van Teheran naar Turkije. Vanuit Turkije probeerden jullie verder te reizen naar Europa. Na twee mislukte pogingen om met een goederenboot naar Italië te reizen trokken jullie naar Izmir. Jullie slaagden er uiteindelijk in om met behulp van een smokkelaar in het Griekse Chios te geraken. Daar scheidden de wegen van u en uw broer. In Kroatië verzocht u in 2017 om internationale bescherming omdat u vreesde dat de familie van uw vriendin S. (...) u zou vermoorden. U kreeg een weigeringsbeslissing. Via Frankrijk belandde u uiteindelijk in België waar u op 2 september 2019 om internationale bescherming verzocht. In België herinnerde u zich de politieke activiteiten die u in het verleden had uitgevoerd. Ongeveer zes maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal probeerde u de pro-Arabische partij Hizb Inzal te contacteren en u wilde zich kandidaat stellen om toe te treden. Door de coronacrisis was dit evenwel niet mogelijk. U vreest in Iran als Arabier uit Ahwaz bij terugkeer gevisieerd te worden en er omwille van uw politieke activiteiten problemen, zoals bijvoorbeeld een valse beschuldiging, te zullen kennen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje), een kopie van uw mellikaart (nationale kaart), een kopie van uw schooldiploma, een kopie van uw legerdienstkaart, een kopie van de shenasnameh en mellikaart van uw moeder, een kopie van de shenasnameh, de mellikaart, het paspoort en de Koeweitse verblijfskaart van uw vader, een kopie van de shenasnamehs en mellikaarten van uw broers en zussen, en een Belgisch medisch attest waarin bevestigd wordt dat u verschillende littekens vertoont die onder meer compatibel zijn met zweepslagen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u door een mannelijke tolk wenste bijgestaan te worden (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u op het Commissariaat-generaal door een mannelijke Protection Officer en tolk gehoord. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst is het zeer merkwaardig dat u pas in België, en dus niet in Hongarije of Kroatië waar u eerder om internationale bescherming verzocht (verklaring DVZ, vraag 22), politieke asielmotieven inroept. U verklaarde eerder in Kroatië – uw Hongaars verzoek om internationale bescherming vermeldde u niet op het Commissariaat-generaal – om internationale bescherming verzocht te hebben omdat u vreesde dat de familie van uw vriendin S. (...) u zou vermoorden (CGVS, p. 7-8). U verklaarde in dit verband op het Commissariaat-generaal dat uw politiek probleem destijds ook actueel was maar dat u weinig informatie en geen verstand had van de asielprocedure waardoor u dit politieke probleem in Kroatië onvermeld liet (CGVS, p. 8). Gevraagd naar uw concrete vluchtaanleiding uit Iran, repte u op het Commissariaat-generaal echter met geen woord over S.'s (...) familie en verklaarde u enkel dat de concrete aanleiding was dat uw vader ongerust was dat u door uw politieke activiteiten in de problemen zou komen (CGVS, p. 15; p.19). U vervolgde dat u S.'s (...) familie niet meer vreest en dat u zelfs dacht dat de familie van S. (...) de zaak was vergeten (CGVS, p. 20). U heeft echter niet aangetoond daadwerkelijk problemen met de familie van S. (...) gehad te hebben. Betreffende uw relatie met S. (...) slopen immers een aantal

tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u tijdens uw legerdienst verliefd geworden was op S. (...), dat u haar ontmaagd had, dat haar ouders dit te weten waren gekomen en dat ze u wilden vermoorden (CGVS, p. 7). Even later verklaarde u evenwel dat de relatie startte voor uw detentie en voor uw legerdienst (CGVS, p. 19). Verder is het opmerkelijk dat u de ene keer zegde dat uw relatie een jaar duurde terwijl u onmiddellijk erna verklaarde dat de relatie twee jaar en enkele maanden duurde (CGVS, p. 19). Bijgevolg heeft u uw beweerde relatie met S. (...) en dus uw problemen ten gevolge van deze relatie niet aannemelijk gemaakt. Dat u in Kroatië (en/of Hongarije) enkel de problemen met de familie van S. B. (...) vermeldde, hoewel hieraan geen geloof gehecht kan worden en u deze familie hoe dan ook niet langer vreest, en dat u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat de concrete aanleiding van uw vertrek uit Iran was dat uw vader vreesde dat u door uw politieke activiteiten tijdens uw legerdienst in de problemen zou komen, maar dat u deze vrees niet vermeldde in Kroatië (en/of Hongarije), raakt kant noch wal en tast in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde (politieke) vluchtaanleiding aan.

Dit wordt bevestigd door uw warrige en zelfs tegenstrijdige verklaringen over uw politiek engagement in Iran. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw kompanen tijdens de legerdienst N. S. (...) en Ad. G. (...) (K. (...)) heten terwijl u het op het Commissariaat-generaal voortdurend heeft over D. A. (...)/D. S. (...) en N. K. (...) (CGVS, p. 7; p. 14-15; p. 18). Nergens maakt u op het Commissariaat-generaal gewag van een Ad. (...) die betrokken was bij uw politieke activiteiten. Hiermee geconfronteerd, zei u dat dit niet klopte, want dat u uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken zelf heeft doorgenomen en dat er D. S. (...) en N. K. (...) stond en niet Ad. (...). Deze uitleg kan uiteraard niet weerhouden worden (CGVS, p. 19). De door u ondertekende verklaring vermeldt immers expliciet Ad. G. (...) als persoon met wie u politieke activiteiten ondernam (CGVS-vragenlijst, vraag 3.3). Nog opmerkelijk is dat u enerzijds verklaarde dat uw vrienden heel veel kennis hadden over de politieke partijen en dat D. (...) een gsm had om te communiceren met de partij maar dat u anderzijds niet eens wist voor welke partij uw vrienden in het leger actief waren (CGVS, p. 14-15). Dat de mensen in Ahwaz enkel de partijen van de Ahwazi's kennen maar niet de exacte benaming, kan als rechtvaardiging voor deze lacune moeilijk overtuigen. Dat u samen met uw twee vrienden in het leger politieke activiteiten ontplooidde, maar niet eens wist voor welke politieke partij uw vrienden actief waren en dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de identiteit van de personen met wie u politieke activiteiten uitvoerde, ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde politieke activiteiten, temeer daar het totaal onwaarschijnlijk overkomt dat u foto's van de shah zou opgehangen hebben terwijl jullie in werkelijkheid niet hielden van de shah (CGVS, p. 14; p. 18).

Dat er aan uw politieke activiteiten in Iran geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit uw bijzonder oppervlakkige kennis over de Arabische zaak in Ahwaz. Nochtans mag dit verwacht worden van iemand die zich hierdoor van kindsbeen af aangesproken voelt, die naar eigen zeggen een politiek profiel heeft en die bereid is het risico te nemen om tijdens zijn legerdienst bij de Nirouye Entezami te ijveren voor de Arabische zaak (CGVS, p. 12). Zo verklaarde u dat u twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal een account aanmaakte op Instagram en dat u hierop sinds een week voor uw onderhoud nieuws uit Ahwaz kreeg (CGVS, p. 10), zoals nieuws over ontploffingen, over de regering en over terrorisme (CGVS, p. 10). Wanneer u gevraagd werd naar recente gebeurtenissen in Ahwaz of wanneer er dan wel een ontploffing geweest was, moest u evenwel het antwoord schuldig blijven. U wist het niet omdat u pas sinds een week het nieuws op Instagram bent beginnen volgen (CGVS, p. 12). Ook is het merkwaardig dat, ofschoon u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er in Ahwaz dagelijks een twintigtal mensen worden opgepakt omwille van hun politieke activiteiten, u op het Commissariaat-generaal enkel Habib Jaber Al-Ka'abi als voorbeeld van iemand die werd gearresteerd kon vermelden. Habib Jaber Al-Ka'abi ging in oktober 2020 van Zweden naar Turkije en werd vervolgens uitgeleverd aan Iran (CGVS-vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 21). Toen u gevraagd werd of u een activist kende die in Iran zelf werd gearresteerd, antwoordde u ontkennend. U zei dat u geen namen kon geven omdat de activisten hun eigen namen niet gebruiken in Ahwaz (CGVS, p. 21). Uw verklaring kan echter niet weerhouden worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat verschillende organisaties geregeld informatie publiceren over het trieste lot dat pro-Arabische activisten beschoren is.

De ongelooftwaardigheid van uw politiek engagement in Ahwaz blijkt tot slot uit uw bijzonder beperkte kennis over de partijen die voor de Ahwazi zaak actief zijn. U verklaarde zich in België te willen engageren voor de partij Hizb Inzal. Aangezien u het over de partij gesticht door Ahmed Mola Nissi had, moet dit de partij ASMLA of voluit Harakat An-Nidhal Al-Arabi zijn. U gaf echter toe de plannen van de partij die u wenst te vervoegen niet te kennen, waardoor u ook het verschil tussen Hizb Inzal en Hizb Injad, de enige andere Arabische partij die u kende, niet kon duiden (CGVS, p. 11). Hoewel er verschillende partijen in en rond Ahwaz opkomen voor de Arabieren in Iran, kon u er behalve Hizb Inzal en Hizb Injad geen enkele benoemen (CGVS, p. 11). Gelet hierop is uw beweerde interesse voor een Arabische Ahwazi partij niet aannemelijk. U verklaarde ten tijde van uw onderhoud op het

Commissariaatgeneraal ook geen contact te hebben met de partij (CGVS, p. 10-11). U legde uit dat de partij weigerde om uw lidmaatschap goed te keuren door de coronacrisis. Deze uitleg kan echter niet weerhouden worden. U was immers reeds voor de coronacrisis in België en u was reeds lang voor de crisis in Europa: u verliet Iran in 2015 en kwam in augustus 2019 aan in België. Dat u pas een zestal maanden voor uw onderhoud informatie begon op te zoeken over de partij, hoewel u beweerde van kindsbeen geïnteresseerd te zijn in de politieke strijd (CGVS, p. 12), kan dan ook moeilijk overtuigen. Dat u er in Iran riskante politieke activiteiten op nagehouden zou hebben, maar dat u in Europa waar het Arabisch verzet vanuit de diaspora tegen het Iraanse regime actief is gedurende vijf jaar geen enkele politieke activiteit heeft maakt uw politiek engagement totaal ongeloofwaardig.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw politiek profiel en uw beweerde politieke activiteiten in Iran.

Aangezien u beweerde dat u tijdens een gesprek met D. S. (...) en N. K. (...) over uw arrestatie in 1391 sprak waarop ze u inlichtten over hun politieke activiteiten en er aan dit gesprek en de politieke activiteiten geen geloof gehecht kan worden, kan er tevens aan de geloofwaardigheid van uw arrestatie in 1391 getwijfeld worden. Dit blijkt eveneens uit uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw straf ongeveer drie maanden na uw arrestatie werd uitgesproken terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat uw straf na drie weken of zevenentwintig dagen werd uitgesproken (CGVS-vragenlijst, vraag 3.2; CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat de straf na drie weken werd uitgesproken (CGVS, p. 19). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan evenwel niet weerhouden worden als afdoende rechtvaardiging. Overigens kan nog gewezen worden op het ontbreken van enig overtuigend bewijs. U legde weliswaar een Belgisch doktersattest neer met een beschrijving van een aantal littekens op uw lichaam. Hieruit kan evenwel niet objectief opgemaakt worden wat de echte oorzaak van de littekens is. Andere bewijsstukken ter staving van uw arrestatie en detentie legde u niet neer. Nochtans had u in Iran een advocaat, wiens naam u merkwaardig genoeg niet meer kende, en werd u door de rechtbank veroordeeld. U verklaarde weliswaar dat advocaten geen toegang krijgen tot bewijzen en documenten in de rechtbank onder meer door de coronacrisis en dat u vanuit het buitenland ook geen toegang kan krijgen tot het informaticasysteem waarmee de rechtbanken werken (CGVS, p. 18). Dat u echter niet zou kunnen aantonen dat een advocaat is opgetreden om u naar aanleiding van uw arrestatie op het Surifeest te verdedigen, is echter erg opmerkelijk. Zelfs al had u de arrestatie in 1391 aannemelijk gemaakt, dan nog blijkt uit uw verklaringen dat u op het moment dat u Iran verliet geen problemen had met de Iraanse autoriteiten. Zo blijkt dat u na het uitzitten van uw straf nog eenentwintig maanden dienst deed in het leger en ook na uw legerdienst bleef u nog enkele maanden in Iran alvorens uw land legaal met uw eigen paspoort te verlaten (CGVS, p. 9; p. 14; CGVS-vragenlijst, vraag 3.3). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran ten gevolge van uw beweerde arrestatie jaren voor uw vertrek nog enige vrees op vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat, in tegenstelling tot uw beweringen dat u louter omwille van uw etnische origine bij terugkeer geïmigreerd zal worden (CGVS, p. 22), Arabieren niet op basis van hun etniciteit geïmigreerd worden door de Iraanse autoriteiten. Wel is de kans groot dat politieke Arabische activisten in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht te komen. Zij die ijveren voor meer rechten, autonomie en/of zelfbeschikking riskeren vervolging. Er dient in dit verband opgemerkt te worden dat u, een sjiiitische moslim net zoals de meeste Iraniërs, noch in Iran, noch in Europa politieke activiteiten heeft. Aan uw intentie om zich in Europa in het algemeen en België in het bijzonder politiek te engageren, kan geen geloof gehecht worden, aangezien u intussen al jarenlang in Europa verblijft. Uit niets blijkt dan ook dat u zich bij terugkeer naar Iran als een voorvechter van de Arabische zaak zal manifesteren. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u op legale wijze met uw eigen paspoort Iran verliet en dat u op het moment dat u Iran verliet geen problemen had met de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 8-9). Ook blijkt uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten dat u gestudeerd heeft, dat u in Iran gewerkt heeft en dat uw vader verschillende eigendommen bezit (CGVS, p. 5-6; p. 8). Er kan dan ook moeilijk aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Iran louter omwille van uw etnische origine risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag en gelet op het feit dat u geen politieke activiteiten heeft, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Dat u geheugenproblemen heeft en dat u vaak dingen vergeet is een blote bewering (CGVS, p. 21) die u niet objectief aan de hand van een medisch attest heeft aangetoond.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten tonen de identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat van u en uw familieleden aan dewelke niet ter discussie staan. Aan uw legerdienst en aan uw opleiding wordt niet getwijfeld. Evenmin wordt er getwijfeld aan het feit dat uw vader als handelaar vaak in Koeweit is en dat hij een Koeweitse verblijfskaart heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel*”. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde

aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Iran vreest als Arabier uit Ahwaz geïsoleerd te worden en er omwille van haar politieke activiteiten problemen te zullen kennen, zoals bijvoorbeeld een valse beschuldiging (notities CGVS, p. 22). In de bestreden beslissing wordt evenwel uitgebreid vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het politiek profiel en de beweerde politieke activiteiten van verzoekende partij in Iran. Meer bepaald wordt in dit verband immers vastgesteld dat (i) verzoekende partij pas in België, en dus niet in Hongarije of Kroatië waar zij eerder om internationale bescherming verzocht, politieke asielmotieven inroept, terwijl zij op het Commissariaat-generaal nochtans stelt dat de concrete aanleiding van haar vertrek uit Iran was dat haar vader vreesde dat zij door haar politieke activiteiten tijdens haar legerdienst in de problemen zou komen; (ii) verzoekende partij warrige en zelfs tegenstrijdige verklaringen over haar politiek engagement in Iran aflegt en (iii) verzoekende partij een bijzonder oppervlakkige kennis vertoont over de Arabische zaak in Ahwaz en over de partijen die voor de Ahwazi zaak actief zijn. Inzake de door verzoekende partij aangehaalde arrestatie in 1391 (notities CGVS, p. 16-18), wordt voorts in de bestreden beslissing gemotiveerd dat (i) de geloofwaardigheid ervan ondergraven wordt door haar tegenstrijdige verklaringen in dit verband en (ii) zelfs al had zij de arrestatie in 1391 aannemelijk gemaakt, dan nog uit haar verklaringen blijkt dat zij op het moment dat zij Iran verliet geen problemen had met de Iraanse autoriteiten. Wat ten slotte nog de vrees van verzoekende partij betreft om louter omwille van haar etnische origine bij terugkeer geïsoleerd te worden (notities CGVS, p. 22), wordt door verwerende partij uitvoerig vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Iran louter omwille van haar etnische origine risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die voormelde vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en omstandig worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te stellen.

2.2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat, waar verzoekende partij in haar verzoekschrift haar politieke activiteiten in Iran en haar politieke engagement aangaande de Arabische kwestie in Ahwaz benadrukt, het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.5.1. Verder meent verzoekende partij dat verwerende partij van haar een onredelijke theoretische kennis over de Arabische zaak in Ahwaz en over de partijen die voor de Ahwazi zaak actief zijn, verwacht. Zij wijst erop dat het vergaren van dergelijke (theoretische) kennis werd vertraagd door het gegeven dat zij geboren en getogen is in het streng islamitische Iran, haar moeilijke levensomstandigheden in Turkije, Griekenland en Kroatië tussen 2015 en 2019, de taalbarrière en het feit dat zij tot op heden nog geen kans heeft gehad om zich aan te sluiten bij een Arabische partij. Tevens dient rekening te worden gehouden met haar jonge leeftijd ten tijde van haar vertrek uit Iran in 2015.

2.2.5.2. De Raad kan verzoekende partij evenwel geenszins bijtreden waar zij stelt dat van haar een "onredelijke theoretische kennis" wordt verwacht over de Arabische zaak in Ahwaz en over de partijen die voor de Ahwazi zaak actief zijn.

Vooreerst is het allerminst onredelijk om van verzoekende partij te verwachten dat zij, die beweert dat zij sinds een week voor haar persoonlijk onderhoud via Instagram het nieuws over Ahwaz volgt, zoals nieuws over ontploffingen, over de regering en over terrorisme (notities CGVS, p. 10), concrete recente gebeurtenissen in Ahwaz zou kunnen aanhalen of dat zij zou kunnen zeggen wanneer er dan wel een ontploffing geweest was, en dat zij, die bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat er in Ahwaz dagelijks een twintigtal mensen worden opgepakt omwille van hun politieke activiteiten (vragenlijst CGVS, vraag 3.4), tijdens haar persoonlijk onderhoud meer voorbeelden zou kunnen aanhalen van personen die werden gearresteerd en niet enkel Habib Jaber Al-Ka'abi zou opnoemen, die overigens niet in Iran zelf werd gearresteerd, maar door Turkije uitgeleverd werd aan Iran. Dat zij hierin echter niet slaagt, ondergraaft op ernstige wijze de door haar beweerde interesse in de Arabische zaak in Ahwaz.

Evenmin acht de Raad het, in het licht van haar beweerde interesse voor een Arabische Ahwazi partij en haar verklaring zich in België te willen engageren voor Hizb Inzal, kennelijk onredelijk om van verzoekende partij te verwachten dat zij de plannen van de partij die zij wenst te vervoegen kent, dat zij

dan ook het verschil tussen Hizb Inzal en Hizb Injad, de enige andere Arabische partij die zij kende, zou kunnen duiden en dat zij behalve Hizb Inzal en Hizb Injad nog andere partijen zou kunnen opnoemen die opkomen voor de Arabieren in Iran. Dat zij evenwel desbetreffend in gebreke blijft, ondermijnt dan ook op flagrante wijze haar beweerde interesse voor een Arabische Ahwazi partij. Bovendien wordt in dit verband in de bestreden beslissing tevens opgemerkt dat het evenmin overtuigend overkomt dat verzoekende partij pas een zestal maanden voor haar persoonlijk onderhoud van 22 maart 2021 informatie begon op te zoeken over de partij, terwijl zij Iran reeds in 2015 verliet en in augustus 2019 in België aankwam, en dit hoewel zij beweerde van kindsbeen geïnteresseerd te zijn in de politieke strijd. Dat verzoekende partij voorhoudt er in Iran riskante politieke activiteiten op nagehouden te hebben, maar vervolgens in Europa, waar het Arabisch verzet vanuit de diaspora tegen het Iraanse regime actief is, gedurende vijf jaar geen enkele politieke activiteit heeft, is geenszins plausibel en maakt haar beweerde politiek engagement totaal ongeloofwaardig.

Voormelde gebrekkige en ongeloofwaardige verklaringen kunnen allerminst afdoende worden verklaard door een loutere verwijzing naar het gegeven dat verzoekende partij geboren en getogen is in het streng islamitische Iran, haar jonge leeftijd bij haar vertrek uit Iran, haar moeilijke levensomstandigheden in Turkije, Griekenland en Kroatië tussen 2015 en 2019, de taalbarrière en het feit dat zij tot op heden nog geen kans heeft gehad om zich aan te sluiten bij een Arabische partij,

2.2.6. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat de vaststelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar relaas te ondergraven en dit omdat ze geen betrekking hebben op belangrijke onderdelen van haar verklaringen, stelt de Raad evenwel vast dat de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing wel degelijk van die aard zijn dat zij de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden politiek profiel, haar beweerde politieke activiteiten in Iran en de beweerde arrestatie in 1391 ondergraven. In het bijzonder legt zij tegenstrijdige verklaringen af over haar kompanen tijdens haar legerdienst die betrokken waren bij haar politieke activiteiten, en, wat betreft haar arrestatie in 1391, over hoe lang na haar arrestatie haar straf werd uitgesproken. Deze tegenstrijdigheden hebben dan ook betrekking op essentiële elementen van haar voorgehouden asielaas, met name haar politieke activiteiten in Iran, de hoofdreden waarom zij een terugkeer naar Iran vreest, en de problemen die zij in Iran kende met de Iraanse autoriteiten.

2.2.7. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat de hoeveelheid verklaringen die wel aannemelijk en eensluidend waren in ruime mate het aantal verklaringen die dat niet waren overstijgt en dat *“de diverse correcte, coherente en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn opeenvolgende onderhouds wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn politieke overtuiging, ten onrechte (worden) doodgezwegen in de weigeringsbeslissing”*, duidt de Raad erop dat verzoekende partij met een loutere verwijzing naar verklaringen die wel overeenstemden geen enkele afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in haar verklaringen omtrent essentiële elementen van haar asielaas, dewelke wel degelijk de geloofwaardigheid van de door haar aangevoerde asielmotieven ondergraven. De Raad wijst er verder op dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Bovendien laat verzoekende partij na *in concreto* aan te duiden welke positieve aanwijzingen door verwerende partij niet in rekening zouden zijn gebracht.

2.2.8. Inzake de bemerking van verzoekende partij dat uit haar sociale media wel degelijk haar politiek engagement blijkt en dat zij omwille van de inhoud op haar sociale media (Instagram) als een vijand van de staat zal worden beschouwd, bemerkt de Raad dat uit de verklaringen van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij thans enkel actief is op Instagram en dat zij haar Facebookaccount heeft verwijderd (notities CGVS, p. 9-10). Verder blijkt uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal dat haar Instagramactiviteiten zich beperken tot het volgen van het nieuws over Ahwaz (notities CGVS, p. 10). Zij gaf tevens aan dat zij dit account enkel heeft aangemaakt om te kunnen communiceren met een paar vrienden in België en dat zij zelf geen berichten op Instagram plaatst (notities CGVS, p. 10). Tevens blijkt uit haar verklaringen dat zij slechts 23 volgers heeft (notities CGVS, p. 23). Uit deze verklaringen blijkt dan ook nergens dat verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift, politiek actief is op Instagram. Evenmin brengt verzoekende partij stavingsstukken bij waaruit zulks blijkt. Zij maakt dan ook geheel niet aannemelijk dat zij omwille van haar activiteiten op sociale media (Instagram) door de Iraanse autoriteiten als een vijand van de staat zal worden beschouwd.

2.2.9.1. Voorts onderstreept verzoekende partij nog haar vrees om bij terugkeer geïnterviewd te worden omwille van haar Arabische afkomst en/of haar langdurige afwezigheid uit Iran.

2.2.9.2. Wat betreft de vrees van verzoekende partij om louter omwille van haar Arabische afkomst bij terugkeer gevisieerd te worden, duidt de Raad erop dat dienaangaande door verwerende partij reeds het volgende wordt overwogen in de bestreden beslissing: *“Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat, in tegenstelling tot uw beweringen dat u louter omwille van uw etnische origine bij terugkeer gevisieerd zal worden (CGVS, p. 22), Arabieren niet op basis van hun etniciteit gevisieerd worden door de Iraanse autoriteiten. Wel is de kans groot dat politieke Arabische activisten in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht te komen. Zij die ijveren voor meer rechten, autonomie en/of zelfbeschikking riskeren vervolging. Er dient in dit verband opgemerkt te worden dat u, een sjiitische moslim net zoals de meeste Iraniërs, noch in Iran, noch in Europa politieke activiteiten heeft. Aan uw intentie om zich in Europa in het algemeen en België in het bijzonder politiek te engageren, kan geen geloof gehecht worden, aangezien u intussen al jarenlang in Europa verblijft. Uit niets blijkt dan ook dat u zich bij terugkeer naar Iran als een voorvechter van de Arabische zaak zal manifesteren. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u op legale wijze met uw eigen paspoort Iran verliet en dat u op het moment dat u Iran verliet geen problemen had met de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 8-9). Ook blijkt uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten dat u gestudeerd heeft, dat u in Iran gewerkt heeft en dat uw vader verschillende eigendommen bezit (CGVS, p. 5-6; p. 8). Er kan dan ook moeilijk aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Iran louter omwille van uw etnische origine risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas en gelet op het feit dat u geen politieke activiteiten heeft, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”* Door louter haar vrees desbetreffend te herhalen, doet verzoekende partij geenszins *in concreto* afbreuk aan voormelde pertinente vaststellingen.

Gelet op voormelde informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, en dat het personen zijn die al een verhoogd risicoprofiel hadden – verzoekende partij heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas en gelet op het feit dat zij geen politieke activiteiten heeft, niet aannemelijk gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1, “COI Focus” betreffende “Iran – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” van 30 maart 2020), kan verzoekende partij evenmin volstaan met een verwijzing naar haar langdurige afwezigheid uit Iran om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij nog opwerpt dat de gedachte om haar huidige levenswijze die zij sinds haar vlucht uit Iran onderhoudt radicaal te moeten veranderen in een samenleving die zij niet meer als de hare aanziet, met name op het vlak van politieke overtuiging, voor haar ondraaglijk is en dat het vaststaat dat zij bij een terugkeer naar Iran vroeg of laat in botsing zal komen met de bestaande sociale normen en (politieke) waarden, onderstreept de Raad vooreerst dat uit het voorafgaande is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden politiek profiel en haar politieke activiteiten in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht en dat ook aan haar intentie om zich in Europa in het algemeen en in België in het bijzonder politiek te engageren geen enkel geloof kan worden gehecht, nu zij intussen al jarenlang in Europa verblijft maar hier geen politieke activiteiten ontplooide. Derhalve blijkt uit niets dat verzoekende partij zich bij terugkeer naar Iran als een voorvechter van de Arabische zaak zal manifesteren. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk verwijzen naar haar (ongeloofwaardig bevonden) politiek profiel om aan te tonen dat zij niet meer zal kunnen aarden in Iran. Door verzoekende partij worden voorts geen andere concrete elementen aangebracht waaruit kan blijken dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Iran vigerende wetten, regels en gebruiken en/of dat zij bij een terugkeer problemen zal kennen omwille van bepaalde opvattingen.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij ten slotte stelt dat zij *“momenteel bezig (is) om via kontakten in Iran bijkomende bewijzen te verzamelen ; o.a. aangaande zijn veroordeling alsook aangaande de redenen waarom hij zijn land was moeten ontvluchten”*, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij tot op heden geen bijkomende bewijsstukken heeft bijgebracht.

2.2.12. De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkningen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielaanvraag in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 22 maart 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.19. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT